

Sygn. akt IV U 45/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR del. Jacek Liszka

Protokolant: st. sekr. sądowy Małgorzata Houda

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2014 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania A. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 3 grudnia 2013 roku nr (...)

w sprawie A. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o emeryturę

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu się A. S. emeryturę począwszy od dnia 29 listopada 2013 roku.

Sygn. akt IVU 45/14

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 26 marca 2014 roku

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. decyzją z dnia 3 grudnia 2013 roku odmówił A. S. prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, iż odwołujący nie spełnia warunków, od których zależy prawo do emerytury. Ukończył on wprawdzie 60 lat i posiada udokumentowany okres składkowy i nieskładkowy wynoszący ponad 26 lat, jednakże nie legitymuje się wymaganym w takim przypadku w myśl art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych okresem zatrudnienia w szczególnych charakterze lub w szczególnych warunkach wynoszącym co najmniej 15 lat, a jedynie jak uznał ZUS okresem wynoszącym 13 lat, 8 miesięcy i 10 dni pracy w takich warunkach.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł A. S. domagając się jej zmiany poprzez przyznanie prawa do emerytury. Na uzasadnienie podniósł, że posiada ponad 15 lat pracy w warunkach szczególnych uwzględniając także pracę w latach 1977-1985 w Spółdzielni(...)w W., kiedy to pracował na stanowisku traktorzysty.

W odpowiedzi na odwołanie organ emerytalny domagał się jego oddalenia, powołując argumentację z zaskarżonej decyzji, iż ZUS nie zaliczył do stażu pracy w szczególnych warunkach powyższych lat pracy w Spółdzielni (...)w

W., ponieważ wnioskodawca nie przedłożył za nie stosownego świadectwa potwierdzającego wykonywanie pracy w szczególnych warunkach ani dokumentacji pośredniej.

Bezsporne między stronami było:

A. S. urodzony w dniu (...) roku ukończył 60 lat w dniu (...)r. Posiada na dzień 1.01.1999 r. łączny staż zatrudnienia wynoszący 26 lat, 10 miesięcy i 25 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

Nadto Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W okresie od 11.07.1977 r. do 10.03.1985 r. odwołujący był zatrudniony w Spółdzielni (...)w W. na stanowisku kierowcy ciągnika. Spółdzielnia ta zajmowała się usługami rolniczymi dla ludności, świadczyła także usługi transportowe – przewożono żwir, materiały budowlane i wapno. Ubezpieczony podczas tego zatrudnienia stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę kierowcy ciągnika (traktorzysty), czasem jeździł także kombajnem, innych prac nie wykonywał. Często, szczególnie w lecie kiedy było dużo pracy w rolnictwie pracował w godzinach nadliczbowych głównie w W.i w filii w W. (1). W samym W. było kilkanaście ciągników (ok. 15), a łącznie z filiami było ich kilkadziesiąt. W okresie zimowym wykonywał natomiast głównie usługi transportowe, jeździł ze żwirem do B., przewoził również wapno do K. z dwoma przyczepami, zajmował się wtedy także odśnieżaniem.

Dowód:

- zeznania odwołującego się - k. 15-16,
- zeznania świadków J. K. i A. N. – k. 15v,
- akta osobowe odwołującego się,
- akta ZUS.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zalegające w aktach organu emerytalnego, aktach osobowych oraz w oparciu o zeznania świadków i odwołującego się.

Dokumenty dające podstawę dla poczynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd uznał za autentyczne i wiarygodne. Poza tym treść i forma tych dokumentów nie budziły zastrzeżeń i wątpliwości uczestników postępowania, nie ujawniły się też takie okoliczności, które należałoby brać pod uwagę z urzędu, a które podważyłyby wiarygodność tej kategorii dowodów i godziły w ich moc dowodową od strony materialnej czy formalnej. Dokumenty urzędowe stanowiły zatem dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 k.p.c.), a dokumenty prywatne, że osoba która je podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (art. 245 kpc).

Wiarygodne w ocenie Sądu były także zeznania świadków J. K. i A. N. oraz odwołującego się. Korespondowały one ze sobą wzajemnie jak i z materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie. Depozycje te nie zawierały żadnych wewnętrznych sprzeczności, były logiczne i spójne. Razem wzięte dały pełny i jasny obraz badanej rzeczywistości.

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem postępowania było ustalenie czy odwołującemu przysługuje prawo do emerytury w niższym wieku z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Z analizy stanowiska procesowego organu emerytalnego wynika, że zastrzeżenie ZUS budzi fakt, że okoliczność ta nie została wykazana stosownymi dokumentami, które byłyby dla organu emerytalnego wiążące.

Z powyższych względów zwrócić uwagę należy na regulację zawartą w art. 184 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS (Dz.U. z 2004 roku Nr 39 poz. 353 z p. zm.) zgodnie, z którą ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, tj. 60 lat życia dla mężczyzny, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (czyli w dniu 1.01.1999 r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27, tj. 25 lat dla mężczyzny.

Z kolei zgodnie z art. 32 ustawy ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami (o których mowa w ust 2-3 tegoż artykułu), zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 – tj. 65 lat w przypadku mężczyzn. Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa powyżej, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych. Przepis art. 32 ust. 4 powołanej ustawy stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Za owe przepisy dotychczasowe należy uważać przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.) wydanego na podstawie upoważnienia zawartego w art. 55 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. 1982 r. Nr 40 poz. 267 ze zm.).

Zgodnie z uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego Izby Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 13 lutego 2002 roku (sygn. akt III CZP 30/2001, opubl. OSNAPiUS 2002/10 poz. 243) zawarte w art. 32 ust. 4 ustawy odesłanie do przepisów dotychczasowych, sankcjonujących obowiązywanie rozporządzenia, można odnosić tylko do tych przepisów rozporządzenia, które regulują materię określoną w przepisie ustawy, a więc wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk, oraz warunki, na jakich osobom wykonującym te prace przysługuje prawo do emerytury. Zachowały zatem moc przepisy § 4-8a określające wiek emerytalny i okres wykonywania pracy w szczególnych warunkach pracowników wykonujących prace wyszczególnione w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia, przepisy § 9-15 określające wiek emerytalny i warunki przechodzenia na emeryturę osób zatrudnionych w szczególnym charakterze, a ponadto przepis § 3 określający ogólny wymagany okres zatrudnienia oraz przepis § 2 ust. 1 stanowiący, że okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Zgodnie zatem z § 4 rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn i ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Mając powyższe na uwadze stwierdzić należy, iż ubezpieczony spełnia wszystkie przesłanki nabycia prawa do emerytury. Otóż ukończył 60 lat, posiada wymagany okres ogólnego stażu pracy, bo wynoszący ponad 26 lat, jak również legitymuje się okresem pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze na stanowiskach objętych wykazem A cytowanego rozporządzenia wynoszącym co najmniej 15 lat pracy.

Należy w tym miejscu zauważyć, iż zgodnie z art. 473 k.p.c. w postępowaniu przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się żadnych ograniczeń dowodowych. To sprawia, że fakt zatrudnienia, bądź jego brak w warunkach szczególnych może być dowodzony za pomocą każdego środka dowodowego, w tym z zeznań świadków.

Przeprowadzone w niniejszej sprawie dowody z zeznań świadków jak i odwołującego w sposób jednoznaczny potwierdziły, że odwołujący w okresie od 11.07.1977 r. do 10.03.1985 r. był zatrudniony w Spółdzielni (...) w W.. Stale i w pełnym wymiarze czasu pracował wówczas jako kierowca ciągnika i kombajnu tj. wykonywał pracę wymienioną w Wykazie A Dziale VIII pkt. 3 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Tym samym, biorąc pod uwagę ten okres łącznie z okresem pracy w warunkach szczególnych uznanym przez ZUS odwołujący spełnia wymagany warunek co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Mając powyższe na uwadze, działając na mocy wskazanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującemu emeryturę począwszy od dnia (...)r., tj. od dnia ukończenia przez niego 60 lat.